

TUSSCHEN LIPPEN EN BEKERSRAND.

DOOR

W. JAEGER.

Inl. ordonnance.

Ik was zoo verheugd geweest — ik had mij zoo gelukkig gevoeld — ik had zoovele plannen gemaakt — ik was de wereld te rijk geweest — en nu?! —

Doch laat mij de zaak eerst naar behooren voorstellen.

Twee jaren van afmattende blokkade onder de tropische zon, golden zelfs naar 't oordeel van het weinig mewarige Marinedepartement, voor eene dienstverrichting, die de gegrondste, ondubbelzinnigste, overtuigendste aanspraken gaf op een driemaandelijksch verlof tot herstel van gezondheid.

Het was dan ook toegestaan onder het gebruikelijke voorbehoud, n.l. indien de belangen van den vlootdienst er zich niet tegen verzetten.

Zonder eenig gewicht te hechten aan dit geniepige, loerende, verraderlijke voorbehoud, zweefde ik reeds op de vleugelen der fantasie, den schoonen verlof tijd in. Ik zag in den geest de koele bergplateau's van Java mij wenken; ik ademde reeds de verfrischende en versterkende lucht dier heerlijke alpenatuur, waar men des nachts onder wollen dekens slaapt, waar men des morgens bibberend op de wolkenzee aan zijne voeten neerziet, op een golvenden witten nevelocean,

waaruit de toppen der boomen en der sierlijke varenpalmen als groene eilandjes opduiken. Berglucht en frissche koelte! — welke opwekkende gedachten, welke zaligheden liggen niet in deze twee woorden voor den armen, door koortsen verzwakten, door malaria en verzengende hitte afgematten en ontzenuwden officier! Reeds begon voor mijne opgewondene verbeelding eene noordlandnatuur te verrijzen; reeds waande ik mij te midden van hooge, met eeuwige sneeuw bedekte bergreuzen waar de gure noordenwind over de